Ἀφίκετο ἐκ Κωνσταντινουπόλεως χάριν ἀναψυχῆς ὁ φίλτατός μας κ. **Χριστόφορος Σαμαρτσίδης,** πατριαρχικὸς ἐπόπτης τῶν αὐτόθι σχολείων, περὶ οὗ θὰ γράψωμεν εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον.

—

Αἱ ἐφημερίδες τῆς ἀντιπολιτεύσεως κατηγοροῦσι καθ' ἑκάστην τὴν κυβέρνησιν ἐπὶ καταπατήσει θείων καὶ ἀνθρωπίνων νόμων, ποίων ὅμως δὲν καταδέχονται νὰ μᾶς εἴπωσι, ὁσάκις τὰς ἀναγινώσκω ἐνθυμοῦμαι πάντοτε τὰς ἐξετάσεις ἑνὸς φίλου μου.

— Ποῖα εἶναι τὰ διακριτικὰ μεταξὺ τοῦ καθαροῦ καὶ ἀμφισβητουμένου διοικητικοῦ, τὸν ἐρωτᾷ ὁ καθηγητής.

— Πολλὰ καὶ διάφορα.

— Δὲν μᾶς τὰ λέτε ;

— Οὔ, πολλὰ καὶ διάφορα.

— Μὰ ἐπὶ τέλους ;

— Μὰ σᾶς εἶπα πολλὰ καὶ διάφορα.

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ.

Ἡ Ἐφημερὶς πολλάκις ὁμιλεῖ περὶ κόσμου τοῦ ὁποίου διερμηνεύει, λέγει, τὰς ἰδέας ὅταν μοιράζῃ καθ' ἑκάστην πρωΐαν διπλώματα παραφροσύνης καὶ προδοσίας δεξιὰ καὶ ἀριστερά.

Οἱ ἀναγνῶσται ἡμῶν θὰ ἐπιθυμῶσι νὰ μάθουν τὸν κόσμον τοῦτον καὶ τὰ ἐν αὐτῷ συμβαίνοντα.

Ἰδοὺ πρῶτον αἱ

ΠΕΝΤΕ ΗΠΕΙΡΟΙ

Ἀσία	*Πατρίκιος*
Ἀφρικὴ	*Δ. Κορομηλᾶς*
Ἀμερικὴ	*Παρασκευαΐδης*
Εὐρώπη	*Φέρμπος*
Νέα Ὀλλανδία . . .	*Καμπούρογλους*

Αἱ ἤπειροι αὗται συνδέονται διὰ διπλῆς τηλεγραφικῆς γραμμῆς, διερχομένης διὰ τῶν ὅτων καὶ τῶν χειλέων αὐτῶν.

Ἰδοὺ ποῖα τηλεγραφήματα ἀντηλλάγησαν προχθὲς ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ἄρθρου ἐναντίον τοῦ κ. Τρικούπη :

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

Νέα Ὀλλανδία. — Μέγα σημεῖον τῶν καιρῶν ! Κατόπιν σημερινοῦ ἄρθρου ἐξερράγη ἡφαίστειον. Ἀγρίους ἤρχισα νὰ ἐννοῶ καὶ ἰδίως νὰ μ' ἐννοοῦν. Μεσσηνέζης συνέστησεν ἐνταῦθα ὑποκατάστημα Ἐθνικῆς Ἀμύνης. Ἀλλὰ ποῦ νοῦς Τρικούπη ἐκμεταλλευθῆναι φιλελληνισμὸν ἀγρίων ;

Καμπούρογλους.

—

Ἀφρική. — Νέον δρᾶμα ἔγραψα: ὁ *Βωδίας*, ἀκτάπρακτον ! Προαγγέλλεται παράστασις εὐεργετικὴ ὑπὲρ *Ἐφημερίδος*. Ἀφρικανοὶ ἐνθουσιασμένοι.

Κορομηλᾶς.

—

Ἀμερική.—Ἔδδισων συγκεντροῖ πῦρ *Ἐφημερίδος* προς θέρμανσιν σιδηροδρόμων. Σπουδαία ἀποκάλυψις. Εὐτυχὴς ἀνθρωπότης !

Παρασκευαΐδης.

—

Εὐρώπη. Χθὲς δήμαρχος Μονακοῦ ἔδωκε μέγα συμπόσιον. Μοὶ προσεφέρθησαν ἐντὸς χρυσῆς θήκης πέντε διπλώματα ἐπιτίμων πολιτῶν δι' ἐμὲ καὶ δι' ὑμᾶς..

Φέρμπος.

—

Ἀσία.—Τσὴν τσοὺν κοὺν,κοὺν κοὺν τσοὺν παντοφλὰν δζὴν, παλαβοδζὴν, κοὺν, κοὺν, κοὺν, δζοὺν, δζοὺν, δζοὺν.

Μετάφρασις. Κινέζαι μεταχειρίζονται Ἐφημερίδα ὡς καναβᾶν πρὸς κέντημα παντοφλῶν.

Πατρίκιος.

τοτε ἐντὸς κινδύνου καὶ ἂν ἔλειπον αἱ περιποιήσεις τῆς καλῆς κυρίας Δάξων.

— Καὶ τώρα τίς σοι εἶπε νὰ μοι ἐνθυμίσῃς αὐτὴν τὴν ἱστορίαν ; Ἄκουσε, Ἰάκωβε, ἀπόψε δὲν θὰ ἐκοιμήθης καθὼς φαίνεται· πήγαινε νὰ κοιμηθῇς ὀλίγον τώρα. Ἀλλὰ πολλὰχιστον δὲν εἶχες τὴν φρόνησιν νὰ μάθῃς τὸ ὄνομα τοῦ ἀνθρώπου, ὅστις σὲ ἐφιλοξένησε τόσον καλά.

— Ἄ ! ἂν τὸ εἴξευρα ! Ἀλλὰ θὰ τὸ μάθω, κύριε Ἐδουάρδε. Νὰ κοιμηθῶ ἐγώ ! Τὸ τραῖν ἀναχωρεῖ εἰς τὰς ὀκτώ. Δηλαδὴ ἔχω ἕως τότε δέκα ὥραις εἰς τὴν διάθεσίν μου. Θὰ κάμω τὸ Χὰβρ ἄνω κάτω. Καὶ θὰ τὸν εὕρω· σᾶς τὸ ὑπόσχομαι. Δὲν ἀνεχώρησε κανὲν στίμμερ ἀκόμη· θὰ μείνω εἰς τὴν ἀποβάθραν καὶ θὰ καταβαίνω εἰς ἕκαστον, τὸ ὁποῖον ἀναχωρεῖ, νὰ κάμνω κατ' οἶκον ἔρευναν μέχρι καὶ τῆς ἀποθήκης τῶν ἀνθράκων, διότι βέβαια δὲν θὰ ἐπεχείρησε νὰ περάσῃ ἀντικρὺ κολυμβῶν.

Καὶ ὁ Ἰάκωβος ἐξῆλθεν εἰς ἀναζήτησιν τοῦ ἀγνώστου.

—Ὁ Ἰάκωβος ὑπῆρξε πάντοτε τίμιος—εἶπεν ὁ Ἐδουάρδος μείνας μόνος—ἀλλὰ φοβοῦμαι ὅτι χθὲς εἶχε πανηγῦρι καὶ διὰ νὰ δικαιολογηθῇ ἐσχεδίασεν ὁλόκληρον μυθιστόρημα.

Καὶ ἐκάθησεν ἐπί τινος ἕδρας παρὰ τὴν ἑστίαν, εἰς ἣν πρὸ μικροῦ εἶχεν ἀνάψει τὸ πῦρ ἡ θεραπαινίς, ἔλαβε τὸν Μυσσὲ ἀνὰ χεῖρας, ἤναψε τὴν καπνοσύριγγά του καὶ ἀναγίνωσκε τὴν *Ναμουνὰ*, ἀκριβῶς τοὺς στίχους ἐκείνους, ὅπου ὁ ποιητὴς περιγράφει τοὺς Μωαμεθανοὺς καπνιστὰς ἐξηπλωμένους νωχελῶς ἐπὶ τῆς γῆς πρὸ τοῦ ναοῦ τῆς Ἱερουσαλήμ. Ἀληθῶς ἐκεῖνοι μόνοι εἰξεύρουσι καὶ τῆς ζωῆς τὰ μαρτύρια καὶ τὸν θάνατον νὰ ὑπομένωσιν ἀγογγύστως καὶ εἶναι ἐπαῖται, ἀλλὰ τοὺς ὁποίους ἠδύνασο νὰ ἐκλάβῃς ὡς θεούς. Σπανίως—ἐξακολουθεῖ ὁ Μυσσὲ—λαλοῦσι· κάθηνται γυμνοὶ ἢ ῥακένδυτοι κατὰ γῆς,μὲ τὴν κεφαλὴν ἐστηριγμένην ἐπὶ τοῦ τυχόντος λίθου, μὲ τὸ θυλάκιον κενόν, καὶ πίποτε δὲν ἔχουσι νὰ σκεφθῶσι. Μὴ τοὺς ἐξυπνίσῃς· θὰ σε ἀποκαλέσωσι κύνα· μὴ τοὺς πατήσῃς· δὲν θὰ ἐπιχειρήσωσι νὰ σε ἐμποδίσωσιν, ἀλλὰ καὶ μὴ τοὺς περιφρονήσῃς· διότι οὐ δὲν εἶσαι ἀνώτερος ἐκείνων. — Καὶ πρὸς στιγμὴν παρασυρόμενος ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ ὁ Ἐδουάρδος, ἐνόμιζεν ὅτι ἐξισοῦτο μετ' ἐκείνων εἰς τὴν εὐδαιμονίαν. Ἀλλὰ διὰ νὰ λησμονήσῃ τις ἑαυτὸν ἐπὶ τοσοῦτον, διὰ ν' ἀποχωρισθῇ τῶν σκέψεών του, ἔστω καὶ ἐπί τινα δευτερόλεπτα, πρέπει νὰ κατέχηται ὑπὸ τῆς ἀσιατικῆς ἐκείνης νωχελείας, ἥτις παραλύει καὶ τὸ σῶμα καὶ τὴν διάνοιαν ἢ νὰ εὑρίσκηται ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τοῦ ὀπίου. Καὶ ὁ Δωρναί, ὅστις οὔτε Ἀσιανὸς δερβίσης ἦτο, οὔτε τοῦ ὀπίου φίλος, ἀφῆκε μετ' ὀλίγον τὸ βιβλίον καὶ

(Ἀκολουθεῖ)

Κ. Γ. Ξένος.